

## Տ. ՆՈՎԱԿԻՄ ԱԲԵՂԱ ՄԱՆՈՒԿՅԱՆԻ ԱՆԴՐԱՆԻԿ ՔԱՐՈՋԸ՝ ԽՈՍՎԱԾ Ս. ՆՈՒՓՄԻՄԵ ԵԿԵՂԵՑՈՒՄ

(23 դեկտեմբերի 2001 թ.)

«Յանուն Նոր և Որդւոյ և Նոգւոյն Սրբոյ. ամէն»:

«Մի՛ մերձենար այսր. լոյժ զկօշիկս քոյ յոտից քոց,  
զի քնդիդ յորում կաս դու ի դմա՝ երկիր սուրբ է»:

(ԵԼԻՅ Գ 5)

Միրեցյալ հարբ և եղբարբ.

Բարեպաշտ հավաքացյալ ժողովուրդ ի Տեր Աստված մեր Տիսուս Քրիստոս.

Նոգևոր բերկրանքով և ամենադուր Աստծո շնորհը հայցելով, կանգնած այս Սուրբ Խորանին, գոհություն ու փառք եմ մատուցում Աստծուն, Արև ինձ արժանի դարձրեց այս շնորհին:

40 օրեր առաջ, Աստծո կամքով, Ամենայն Հայոց Հայրապետի օրհնությամբ և Ղունահայոց թեմի առաջնորդ Գեղաշնորհ Տ. Ոսկան արքեպիսկոպոս Գալիաքյանի ձեռամբ, ծունր դրեցինք և ուխտ կնքեցինք Սուրբ Խորանին՝ ընդունելով կրոնավորության պարասխանաբու կարգը՝ որպես կուսակրոն քահանա և միաբան Ս. Էջմիածնի սուրբ ուխտի:

Այսօր, քառասուրյա աղոթքի, պահեցողության և խոկման հոգեպարար շրջանն անցկացնելուց հետո, որպես նորընծա արեղա մատուցում ենք մեր անդրանիկ Պապարագը և հաստատում ուխտը՝ Հայոց 1700-ամյա Մեծ Դարձը պարաստողներից Ս. Նովիսիմյանց կույսերի այս փառարում:

Առաջին խոսքը, որ կամենում եմ արտաբերել, աղոթք է՝ ուղղված բազմագույն Աստծուն՝ խնդրելով և աղերսելով. «Աստված իմ, օգնի՛ր ինձ իրականացնել իմ ծրագրած բարի գործերը և սրբությամբ ծառայել Քեզ: Տուր ինձ բոլոր գործերս լավ կատարելու շնորհը, որովհետև մինչ այժմ արածս ոչինչ էր» (Ս. Թովմաս Գեմբացի, Նմանություն Տիսուս Քրիստոսի, Երևան, 1996, էջ 42 )

Որդիական խոնարհությամբ կամենում եմ իմ սրտաբուխ հարգանքի զգացմունքներն արտահայտել և երախտագիտությունը հայտնել Արարարյան Նախամեծար Աթոռի՝ Ս. Էջմիածնի գահակալին՝ Ամենայն Հայոց Կաթողիկոս և Ծայրագույն Պապրիարք, Ն. Ս. Օ. Տ. Տ. Գարեգին Բ Վեհափառ Հայրապետին, Նորին Սրբության հայրական հոգաբարության, հոգևոր դաստիարակության ու խնամքի համար, ինչպես նաև կամենում եմ երախտագիտությունս հայտնել հոգևոր ծնողիս՝ Ղունահայոց թեմի առաջնորդ Տ. Ոսկան արքեպիսկոպոս Գալիաքյանին:



Երախտապարտ եմ և աղոթում եմ Սևանի Վազգենյան Դպրանոցի ու Գևորգյան Նոգևոր Ճեմարանի տեսչության, դասախոսական կազմի և ուսանողության համար, իմ միաբանակից եղբայրների և գործընկերների ու ձեզ համար, սիրելի բարեպաշտ ժողովուրդ հայոց, հայցելով ձեր աղոթքները նաև իմ օծակից եղբայրների համար, որոնք այսօր աղոթում և իրենց անդրանիկ Պատարագն են մատուցում մեր սրբազնասուրբ Եկեղեցում:

«Տեր իմ և Աստուած իմ» (Նովի. Ի 28), օրհնիր մեզ և առաջնորդիր արդարության ճանապարհով՝ Քո սուրբ անվան համար:

Սիրելի հավաքացյալներ, կրկնելով Եկեղեցու յոթնալույս վարդապետներից Ս. Կյուրեղ Ալեքսանդրացի Հայրապետի խոսքերը, պիտի դիմեն ձեզ՝ ասելով. «Ովքեր սիրում են ուսուցումը և ժրջան են լսելու, մեկ անգամ և՛ս ունկնդիր եղեք Սրբազան Խոսքին և բավականություն ու հաճոյք ստացեք իմաստության մեղրից, քանի որ «Բարի Խոսքը մեղրի խորիսխ է, և հոգու բժշկություն է՝ նրա քաղցրությունը» (Առա-կաց ԺԶ 24):

Այսօր ընթերցվեց Ս. Ղուկասի Ավետարանից «Փարիսեցու և մաքսավորի» (Ղուկ. ԺԸ 9-14) ձեզ բոլորիդ քաջ հայտնի առակը: Այնպեղ ասվում է. «Երկու մարդ տա-ճար ելան աղոթքի կանգնելու. մեկը՝ փարիսեցի, մյուսը՝ մաքսավոր: Փարիսեցին կանգնած էր մեկուսի և ինքն իրեն այս աղոթքն էր ասում. «Աստված իմ, շնորհակալ եմ քեզնից, որ ես նման չեմ ուրիշ մարդկանց, ինչպես հափշտակողները, անիրավներն ու շնացողները և կամ ինչպես այս մաքսավորը, այլ շաբաթը երկու անգամ ծոմ եմ պահում և տասանորդ եմ տալիս իմ ամբողջ եկամտից»: Իսկ մաքսավորը կանգ-նած էր մեկուսի և չէր իսկ կամենում իր աչքերը երկինք բարձրացնել, այլ ծեծում էր կուրծքը և ասում. «Աստված, ներիր ինձ՝ մեղավորիս»: Քրիստոս առակի վերջում ա-վելացնում է. «Ասում եմ ձեզ, սա՛ իջավ իր տունն արդարացած, ո՛չ թե մյուսը. որովհե-տև ով բարձրացնում է իր անձը, կիսնաբիվի, և ով որ խոնարհեցնում է իր անձը, կբարձրացվի»:

Մաքսավորը մեկնեց արդարացված, քանի որ նա չէր հավակնում իր անձը համե-մատել ո՛չ փարիսեցիների, ո՛չ հափշտակողների, ո՛չ անիրավների, ո՛չ էլ շնացողների հետ, այլ՝ աղոթում էր՝ ասելով. «Աստված, ներիր ինձ՝ մեղավորիս»: Նա կանգնած էր մեկուսի՝ չկամենալով նույնիսկ իր աչքերը վեր բարձրացնել: Կարծես նա աղո-թում էր՝ իր վերքերը ցույց տալով դարմանող բժշկին: Նա ծեծում էր կուրծքը, որպես-զի ողորմություն ստանար: Նա հայցում էր Աստուծո գթությունն իր անձի և իր գոր-ծերի համար: Նա չէր կամենում իր անձը փառաբանել, քանի որ Մոլոմոն Իմաստու-նը գրում է. «Թող քեզ քո ընկերը գովի և ոչ թե քո բերանը» (Առակաց ԻԷ 2): Դավիթ Մարգարեն սաղմոսում է. «Պահապան դիր, Տեր, իմ բերանին, և ամուր դուռ՝ իմ շրթներին, որ սիրտս չհակվի չարության խոսքին» (Սաղ. ԺԵ 3): Հիսուս ասում է. «Մի՛ դադեք, որ Աստուծոց չդատվեք» (Ղուկ. Զ 37): Հակոբոս առաքյալն ավելացնում է. «Կա մեկ օրենսդիր և դատավոր» (Հակ. Դ 12):

Հիսուս Քրիստոս, գալով աշխարհ ու մարդկանց հետ ապրելով, քարոզեց և ուսու-ցանեց և իր սովորեցրածն իր կյանքով վկայեց՝ համեստության և հեզության օրինա-



կը թողնելով: Աստծուն սիրելու և խոնարհությամբ միմյանց ծառայելու պարզվիրան տվեց: Առաքինությամբ ապրելու և պարզվիրանները սիրով կատարելու պարզամը թողեց: Երբ Քրիստոսին հարց են տալիս, թե որն է ամենամեծ պարզվիրանը, Փրկիչը պատասխանում է. «Լսիր, Իսրայել, մեր Տեր Աստվածը միակ Տերն է: Եվ դու պիտի սիրես քո Տեր Աստծուն քո ամբողջ սրտով, քո ամբողջ հոգով, քո ամբողջ մտքով և քո ամբողջ զորությամբ»: Սա է առաջին պարզվիրանը: Եվ երկրորդը նման է սրան. «Դու պիտի սիրես քո ընկերոջը քո անձի պես», չկա ուրիշ պարզվիրան ավելի մեծ, քան սրանք» (Մարկ. ԺԲ 29-31, տես նաև Մատթ. ԻԲ 39-40, Ղուկ. Ժ 27):

Այսօր առավել քան երբևէ այս առակը այժմեական է: Մենք պետք է գիտակցենք, որ անկախ մեր դիրքից և մեր հանգամանքից՝ Աստծո առջև բոլորս հավասար ենք: Մեր պահքն ու ծոմն ընդունելի է Աստծուն, երբ դրանք չեն կատարվում «ի ցույց մարդկանց»: Աստված ընդունում է մեր ողորմությունը, երբ մենք այն չենք տալիս ընթրիքների ժամանակ պարզ փրկելու գրառեցնելու, ժողովարաններում՝ նախապարզիվ աթոռներին բազմելու, հրապարակներում՝ ողջույններ առնելու ու մարդկանցից ռաբբի՝ ուսուցիչ, կոչվելու (տես Մատթ. ԻԳ 5-7) նպատակով:

Պետք է հստակ ըմբռնենք, որ Աստծուն հաճելի է, երբ հնազանդությամբ և հեզությամբ ենք կատարում մեր պարտականությունները, ողորմությամբ ենք մոտենում մեր եղբայրներին և սիրով ենք լծվում ծառայության գործին: Եկեք, ուրեմն, անդադար աղոթենք (Ա Թեաղ. Ե 17) Պողոս առաքյալի խոսքերի համաձայն: Եվ Հիսուսի խոսքերին հետևելով ասենք. «Անախիտան ծառաներ ենք. ինչ որ պարտավոր էինք անել, այն արեցինք» (Ղուկ. ԺԷ 10): Եվ մաքսավորի հառաչանքներով դիմենք Աստծուն ասելով՝ «Աստված, ների՛ր ինձ՝ մեղավորիս»:

Թող Աստծո անսահման սերը և ողորմությունը լինի ձեզ բոլորիդ հետ. ամեն: